

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **KOVÁŘ plus s.r.o.**, se sídlem Podolí 63, Kunovice, zastoupeného JUDr. Vítem Buršou, advokátem se sídlem Růžová 1254, Uherské Hradiště, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7/100, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2014, č.j. SVS/2013/074321-G,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Zlínský kraj, (dále jen „KVS“), rozhodnutím ze dne 10.10.2013, č.j. SVS/2013/066758-Z, uložila žalobci podle ust. § 72 odst. 3 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinárního zákona“) zákona úhrnnou pokutu ve výši 275 000 Kč za správní delikty. 1) podle §72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona za nesplnění podmínek

obchodování s živočišnými produkty stanovených v § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona v rozsahu konkretizovaném v §2 Nařízení vlády č. 125/2011 Sb., kdy žalobce předem neinformoval KVSZ v období od 1. 6. 2011 do 28. 1. 2013 o příchodu 25 zásilek masa. 2) podle §72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona za správní delikt způsobený porušením úpřadavků stanovených v čl. 18 odst. 3 Nařízení (ES) č. 178/2002, když při kontrole dne 25. 2. 2013 žalobce nepředložil na požádání orgánu veterinární správy odpovídající informace o sledovatelnosti dvou zásilek. Dále KVS zastavila správní řízení o deliktu podle § 72 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), uložila náhradu nákladů řízení v částce 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeném rozhodnutím, a to tak, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výše uvedené rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Zlínský kraj tak, že ve výroku I, bod 2 rozhodnutí za slova dále jen nařízení č. 178/2002 vložil slova „konkretizovaných v čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 931/2011, o požadavcích na sledovatelnost stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 pro potraviny živočišného původu“. Dále změnil výši pokuty na pokutu ve výši 250 000 Kč s tím, že zároveň změnil výrok II, kdy slova o pokutě a nákladech řízení v souhrnné výši 276 000 Kč nahradil slova „uloženou pokutu a náklady řízení v souhrnné výši 251 000 Kč“. Ve zbytku žalovaný správní rozhodnutí orgánu 1. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

[3] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že podstatou odvolání bylo, že pokud se jedná o správní delikt spočívající v nepředložení informací o sledovatelnosti zásilek dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona, tohoto se žalobce nedopustil, neboť svoje povinnosti splnil. Došlo pouze k chybě, kdy mezi odběrateli byl omylem uveden i jeden odběratel, Česká masna s.r.o., navíc, přičemž se jednalo o odběratele, kterému bylo dodáno zboží z jiné zásilky. Tato nepřesnost či chyba v informaci není porušením povinnosti poskytnout informace, neboť žádný odběratel nebyl zatajen, pouze byl uveden jeden navíc. Žalobce se tedy dopustil pouze jednoho deliktu, který měl správní orgán hodnotit ve vztahu k jeho závažnosti, důsledkům, účelu povinnosti a případné recidivě.

[4] Žalovaný tento delikt podrobně rozebral s tím, že uvedením firmy Česká masna s.r.o. do seznamu odběratelů, které však kontrolované zboží dodáno nebylo, byla poskytnuta zavádějící a nesprávná informace. Žalovaný uvedl, že žalobce nemá zaveden systém, který by umožňoval požadované informace poskytnout, což je doloženo uložením povinností k nápravě závadného stavu ze dne 10.5.2013. Žalovaný shledal důvodnými z části námitky do výše sankce a provedl její mírnou korekci s tím, že zdůraznil, že porušením povinnosti žalobce ztížil správné fungování celého systému dozoru nad živočišnými produkty ze strany KVS. Dle žalovaného žalobci přitížilo, že byly spáchány dva delikty, dále že došlo k delší době trvání protiprávního jednání v případě nenahlášení 25 zásilek v období více než 18 měsíců. Shledal důvodnou námitku o recidivě, kdy konstatoval, že přitěžující je pouze pokuta uložena 15.2.2011 a není možno přihlídnout k dalším potrestáním. Proto pokutu snížil.

[5] Žalovaný podle názoru žalobce pochybil ve vyhodnocení námitek ve vztahu k deliktu dle § 72 odst. 1 písm. m) ve spojení s čl. 18 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 a čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení komise (EU) č. 931/2011 (toto posledně citované ustanovení a nařízení bylo doplněno odvolacím orgánem). Přesnější vymezení tohoto skutku, tedy v čem konkrétně byly informace neodpovídající nebo jaké nebyly předloženy, uvedeno není. Dle odůvodnění měl tento delikt spočívat v tom, že ve dvou případech, tedy u dvou zásilek byl v seznamu odběratelů uveden odběratel Česká masna s.r.o., které bylo dodáno maso z jiných zásilek. Dle žalobce se nemohlo jednat o správní delikt, neboť povinnost poskytnout informace umožňující identifikovat podniky, kterým byly dodány výrobky, nebyla porušena. Seznam podniků – odběratelů byl totiž poskytnut. To, že byl uveden jeden odběratel navíc, se stalo omylem a nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty nesplnění povinnosti poskytnout informace. Delikt dle svého vymezení spočívá v porušení povinnosti poskytnutí informace. Tyto však poskytnuty byly. Žalobce pokládá za nadbytečné doplnění výroku žalovaným, neboť ve skutku není uvedeno a není to uvedeno ani v odůvodnění, že by v identifikaci odběratelů nebyly uvedeny i některé požadované údaje.

[6] Dle žalobce správní orgány dostatečně nevymezily skutkové a právní skutečnosti. Žalovaný na str. 11 a 12 svého rozhodnutí řeší otázky, zda žalobce měl zavedený funkční systém sledovatelnosti zásilek a jaký to mohlo mít vliv na poskytnutí informací, přitom otázku skutku, který je předmětem řízení, není zavedenost systému sledovatelnosti zásilek. Nesprávné jsou závěry o objektivní odpovědnosti ve vztahu k vysvětlení chyby. Žalobce však tím, že vysvětluje, že došlo k chybě nerozporuje objektivní odpovědnost, ale vysvětluje tím nenaplnění znaku správního deliktu.

[7] Dále žalobce namítl, že žalovaný aplikoval nesprávně § 73 odst. 2 veterinárního zákona, podle kterého při určení výše pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, době trvání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní orgán jako závažnější delikt označil delikt spočívající v neplnění ohlašovací povinnosti o příchodu zásilek, a to celkem v případě 25 nenahlášených případech, celkové množství 189 t. Jednalo se o případy za dobu od 1.6.2011 do 28.1.2013. V tomto období žalobce podal celkem 680 hlášení, což je v průměru 1 – 2 dodávky denně. Dle správních orgánů žalobce svým jednáním ztížil správné fungování systému dozoru nad živočišnými produkty a KVS tak nemohla provést kontrolu těchto produktů při vstupu na území ČR, přičemž se jednalo o velké množství potravin a velké množství nenahlášených případů. Za celé sledované období od 1.6.2011 do 28.1.2013 však u žalobce nebyla prováděna žádná kontrola na zboží dodané do místa určení. Pokud přes podávaná hlášení kontroly prováděny nebyly, lze těžko argumentovat jako nejzávažnějším faktem o výši pokuty tím, že byl ztěžován systém fungování kontroly. Není správné ani tvrzení o znemožňování kontrol, neboť veterinární správa měla možnost provádět kontroly kdykoliv bez ohledu na podaná hlášení. Vzhledem k podaným hlášením za předmětné období kontrolní orgán mohl na kontrolu přijet kdykoliv a mohl případně zjistit i nenahlášenou dodávku. Dle žalobce tedy nejzásadnější argument pro výměru pokuty je pouze v teoretické rovině bez praktické realizace kontrol. Dle žalobce za této situace je nutno opomenutí hlášení posuzovat pouze jako administrativní pochybení, přičemž i úvahy o rozsahu zasažení spotřebitele množstvím nezkontrolovaného masa jsou pouze teoretické. Jednání spočívající v nenahlášení 25 dodávek nemělo žádný následek. Závažnost jednání nelze dovozovat ani z množství nenahlášeného masa, neboť je otázkou, zda

by veterinární orgán zkontroloval některou z nenahlášených dodávek čítajících celkem 189 t, když nezkontroloval jiných 680 zásilek v celkové výši 1 000 t.

[8] Dále žalobce zdůraznil, že předmětnou činností je pověřen určitý pracovník a jde o jeho pochybení, což je omluvitelným jednáním, a toto by mělo být zohledněno při postihu odpovědného subjektu, tedy žalobce jako zaměstnavatele. Příčinou řízení je porušení povinností konkrétním zaměstnancem, přičemž při rigorózním přístupu plnění povinností by žalobce měl uloženou pokutu vymáhat po zaměstnanci. Dle žalobce je nutno takové případy řešit citlivě a stejně tak by měl postupovat i správní orgán vůči žalobci.

[9] Pokud se týká délky trvání deliktu, jedná se podle žalobce o přítěžující okolnost diskutabilní, neboť záleží na délce prověřovaného období. Navíc opominutí povinností je vždy jednotlivé, i když je to tatáž povinnost a nelze uvažovat o udržování nějakého protiprávního stavu. Navíc nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, žádný následek ani nic jiného. Za této situace je sankce čtvrtinou sazby zjevně nepřiměřená a nerespektuje ust. § 73 odst. 2 veterinárního zákona.

[10] Pokud by se soud neztotožnil s námitkami o nenaplnění znaku správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona, navrhl žalobce dle § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s. snížení uloženého trestu v mezích zákonem dovolených na spodní hranici zákonem stanovené sazby, neboť sankce byla uložena zjevně v nepřiměřené výši.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Žalovaný konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a správně také zdokumentován, jak vyplývá z obsahu spisu Krajské veterinární správy. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 3 správního řádu. V řízení bylo postaveno najisto, že žalobce spáchal správní delikty dle § 72 odst. 1 písm. j) a m), za což mu byla uložena pokuta ve výši 275 000 Kč, která byla následně žalovaný snížena na částku 250 000 Kč. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi vznesenými námitkami.

[12] Žalobní námitku ohledně nesprávného právního posouzení správního deliktu podle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona pokládá žalobce účelovou. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl v tomto směru naprosto přesný a určitý, je zřejmé, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení správní orgán 1. stupně rozhodl. Ve výroku je skutek popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Je zde řádně vymezen žalobce, skutek je vyměřen i časově – kontrola dne 25.2.2012 a rovněž věcně, je zde uvedeno, že se jednalo o nepředložení odpovídajících informací o sledovatelnosti dvou konkrétních zásilek, a to zásilky ze dne 29.1.2013 doprovázené CMR č. 10431 a obchodním dokladem č. 3060/MAT a ze dne 11.2.2013, CMR č. 10476, obchodní doklad č. 3090/MAT. Je zde rovněž jasně odkaz na právní úpravu. Tento skutek lze jednoznačně podřadit pod nesplnění povinností uvedených v čl. 18 odst. 3 nařízení (ES) č. 178/2002 a čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 931/2011. Tvrzení žalobce, že se porušení povinnosti nedopustil, neboť poskytl na žádost seznam podniků, je nesprávné. Žalobce informace poskytl, ale ty byly zavádějící a nesprávné. Výklad žalobce je účelový, ust. čl. 18 odst. 3 nařízení (ES) č. 178/2002 vytrhává z kontextu smysl právní úpravy dosledovatelnosti, vykládá jej zužujícím způsobem. Z jeho výkladu je zřejmé, že za dostačující považuje poskytnout informace o svých odběratelích (bez ohledu na

původ zásilky – dodavatele), a tím je jeho povinnosti učiněno zadost. S tím žalovaný nesouhlasí, žalobce ignoruje požadavky na informace o potravinách v režimu dosledovatelnosti, které stanoví nařízení (EU) č. 931/2011. Z uvozujících ustanovení uvedeného nařízení vyplývá, že za účelem dosažení sledovatelnosti potravin je třeba uvádět jména a adresy provozovatele potravinářského podniku, který potraviny dodává, i podniku, kterému byly dodány. Tento požadavek se zakládá na přístupu „jeden krok zpět, jeden krok vpřed“, který předpokládá, že provozovatelé potravinářských podniků používají systém, který jim umožňuje identifikovat jejich přímé dodavatele a přímé zákazníky.

[13] Žalovaný ocitoval obsah čl. 3 odst. 1 nařízení (EU) č. 931/2011. Z tohoto článku vyplývá, že cílem není, jak se mylně domnívá žalobce, samo účelné poskytování „nějakých informací“, ale musí jít o informace uvedeného rozsahu a informace správné. Sledovatelnost potravin je jeden z pilířů, na nichž stojí zajištění potravinové bezpečnosti a ochrana zdraví spotřebitele. Námitka, že skuteční odběratelé v seznamu byli, je účelové tvrzení, neboť informace je třeba hodnotit jako celek v kontextu ke konkrétním sledovaným zásilkám. Informace poskytnutá žalobcem je pro výkon státního veterinárního dozoru nesprávná a zavádějící, pokud jeden subjekt, tj. obchodní společnost Česká masna s.r.o. prokazatelně od žalobce hovězí maso z Irska neobdržel.

[14] Do rozhodnutí žalovaný doplnil tento čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 931/2011 proto, že jsou v něm uvedeny podrobnosti, na nichž stojí systém dosledovatelnosti. Žalobce musí disponovat správnými informacemi, aby byl schopen identifikovat přímé dodavatele a přímé odběratele ve vzájemných souvislostech, nikoli jednotlivě. Potravinu, kterou dodal odběrateli a kterou předtím obdržel od konkrétního dodavatele musí rozlišit na dávku, šarži, popř. zásilku, aby byl zajištěn nepřetržitý řetězec informací o potravině. Jak sám uvedl žalobce systém umožňující poskytnout takový řetězec informací nemá řádně zaveden, a proto ani nepředložil odpovídající informace o sledovanosti dvou konkrétních zásilek, což bylo v řízení jasně prokázáno. Bylo totiž prokázáno, že žalobce k výzvě Krajské veterinární správy při kontrole dne 25.2.2013 poskytl nesprávné informace, které se měly týkat identifikace odběratelů, kterým bylo dodáno potencionálně nebezpečné a klamavě označené hovězí maso ze zásilky ze dne 29.1.2013 a 11.2.2013 s potravinářského podniku B&F Meats, Pleberstown, Thomastown, Co. Kilkenny, Irsko, reg. č. IE 371/EC. V seznamu odběratelů byla uvedena obchodní společnost Česká masna s.r.o., jíž žádná zásilka masa původem z Irska dodána nebyla, dodáno bylo maso původem z Belgie či Nizozemí.

[15] V předmětném řízení se ale nezkoumal systém dosledovatelnosti žalobce obecně, nýbrž byla řešena pouze otázka poskytnutí nesprávných informací o odběratelích dvou zásilek. Systém dosledovatelnosti potravin u žalobce byl předmětem řízení o vydání závazného pokynu, který byl vydán KVS dne 10.5.2013 rozhodnutím č.j. SVS/2013/030508-Z.

[16] Neopodstatněnou je námitka týkající se pochybení při aplikaci ustanovení o výši sankce. Žalovaný se při rozhodnutí o odvolání pečlivě zabýval všemi skutečnostmi relevantními z hlediska výkonu a trestu a provedl hodnocení přiměřenosti postihu žalobce. Pokud se týká hodnocení rozsahu protiprávního jednání – tedy 189t masa a 25 opomenutých hlášení, nejde o teoretické závěry. Tyto závěry vyplývají z podkladů obsažených ve správním spise a nebyly v rámci řízení zpochybněny. Irelevantní je tvrzení, že v hodnoceném období nebyla provedena kontrola v místě určení. Toto tvrzení není pravdivé, žalobce tím uvádí soud

v omyl. Musí mu být jednoznačně známo, že v uvedeném období byly kontroly v místě určení prováděny, u žalobce bylo v tomto období provedeno 25 kontrol v místě určení, při kterých bylo zkontrolováno 61 zásilek. Povinností dozorového orgánu není prověřovat kompletně všechny zásilky nahlášené v určitém časovém období, což nijak neomezuje povinnost žalobce hlásit KVS všechny zásilky ohlášení podléhající. KVS má omezenou kontrolní kapacitu, zásilky ke kontrole vybírá na základě analýzy rizika, podnětu spotřebitelů a hlášení ostatních dozorových orgánů. Daný případ byl odhalen v rámci informací v systému RASFF (Rapid Alert System for Food and Feed), což je vzájemně propojená síť spojující členské země Evropské unie s Evropskou komisí a Evropským úřadem pro bezpečnost potravin. Cílem je zabránění ohrožení spotřebitele nebezpečnými potravinami nebo krmivy. Údaje z tohoto systému jsou podkladem pro výkon státního veterinárního dozoru na území ČR. V předmětné věci se jednalo o RASFF 13-689 obsahující informace o distribuci koňského masa označeného jako hovězí do potravinářského podniku žalobce, prostřednictvím společnosti Ocean Meat Trading Royal Mail House, Terminus TER, Southampton, S014 3FD Velká Británie. Producentem masa označeného jako např. hovězí zadní, falešná zadní, hovězí kliška byla společnost B&F Meats, Pleberstown, Thomastown, Co. Kilkenny, Irsko. V jiném řízení, což žalobce sděluje pouze pro informaci soudu, bylo prokázáno, že žalobce uváděl do oběhu klamavě označené koňské maso, které vydával za maso hovězí, přičemž se jednalo právě o řadu uvedených nenahlášených zásilek.

[17] Neobstojí ani tvrzení žalobce, že KVS mohla jeho sklady kdykoliv kontrolovat včetně zásilek nenahlášených. Při kontrolách produktů došlých do místa určení se kontroluje jen to, co sám provozovatel stanoveným způsobem nahlásí, nic jiného. Pokud by se veterinární inspektor dostavil ke kontrole nahlášené zásilky, neznamená to, že by také kontroloval i něco jiného. Žalovaná trvá na tom, že žalobce svým jednáním ztěžoval přehled o dovážených zásilkách a tím ztěžoval i kontrolní činnost KVS. Pokud žalobce určitou zásilku nahlásí, státní dozorový orgán ji nemůže brát v potaz a tato zásilka se nedostane ani do systému, ve kterém je prováděn výběr subjektu pro provedení kontroly. Žalovaná se při úvahách o sankci zabývala i dalšími hledisky, jako je pochybení zaměstnance či následky jednání a na svých závěrech si trvá. Výše pokuty odpovídá okolnostem daného případu, je dána volným správním uvážením detailně popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně okolností přitěžujících i polehčujících.

IV. Replika k vyjádření žalovaného

[18] Žalobce trvá na nedostatečné identifikaci skutku pokud se týká výroku o správním deliktu dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona. Není v něm popsáno, jaké konkrétní informace vyžadovány byly a jaké nebyly poskytnuty. Je zde uvedeno, že nebyly předloženy „odpovídající informace“. S tím souvisí i další námitka, tedy zda nepřesnost či chybu je možno posuzovat jako porušení povinnosti poskytnout informace. Z odůvodnění pak vyplývá, že žalobci je vytýkáno to, že v seznamu odběratelů jsou uvedeny dvě firmy, kterým zboží nebylo dodáno. Žalobce nesouhlasí se závěry, že tato chyba je naplněním správního deliktu. Dodavatel byl uveden řádně, nebylo o něm pochyb. Ze strany žalobce se nejedná o námitku účelovou, ale o námitku pravdivou. Smyslem informace bylo komu bylo zboží dodáno, všichni odběratelé zde byli uvedeni, takže informace splnila účel, i když omylem byli uvedeni dva odběratelé navíc. Pokud žalovaná mluví o identifikaci dodavatele, toto v napadeném

rozhodnutí nijak nevytýká. Předmětem řízení bylo pouze pochybení v seznamu odběratelů, nikoliv to, co rozebírá žalovaný ve vyjádření k žalobě, a sice, že informace nebyly poskytnuty v plném rozsahu dle předpisů. Otázka omylu či nepřesnosti není otázkou funkčnosti systému dosledovatelnosti, jednalo se pouze o lidské pochybení, což nebylo ničím vyvráceno.

[19] Žalobce v žalobě ani předtím v odvolání neuváděl, že rozsah protiprávního jednání, tedy 189t masa a 25 opomenutých hlášení, jsou teoretické závěry. Zmínka o teoretických závěrech směřuje do tvrzení, že došlo k ztížení správného fungování celého systému dozoru nad živočišnými produkty a nemožnosti provést kontrolu, jako k následkům nenahlášení. Je třeba konstatovat, že kontroly u žalobce nejsou výsledkem kontrolních hlášení zásilek, na tyto kontroly chodí KVS jednou až dvakrát měsíčně bez ohledu na podaná hlášení a teprve na kontrole zjišťují, jaké zboží mají a něco si vyberou ke kontrole. Kontrola reagující na konkrétní hlášení zásilky nebyla u žalobce prováděna asi 10 let. Pokud žalovaný uvádí, že princip kontroly spočívá v náátkové kontrole, potvrzuje tím tvrzení žalobce, že ke kontrole může dojít kdykoliv bez ohledu na podaná hlášení, což KVS činí i v praxi. Z tohoto důvodu považuje žalobce zásadní argument pro uložení vysoké pokuty spočívající ve znemožnění kontroly při nenahlášení zásilky za nesprávný a ryze teoretický, neboť samotné hlášení nemá z praktického hlediska pro možnost uplatnění kontroly význam. Závěry žalovaného svědčí o nepochopení smyslu námítky žalobce.

[20] Nad rámec řízení zcela zavádějící jsou údaje ohledně odhalení ohrožení nebezpečnými potravinami systémem RASFF, neboť žádná závadná potravina u žalobce odhalena nebyla a uvedené oznámení bylo předmětem kontroly, avšak nijak nesouvisí s tím, že bylo opomenuto podat v předchozích letech hlášení o 25 dodávkách produktu.

[21] Žalobce tedy setrvává na tom, že argumenty o přitěžujících okolnostech, o maření dohledové činnosti nebo teoretickém zasažení spotřebitelů množstvím nezkontrolovaného masa, jsou nesprávné. V případě následku je k tomuto možno přihlídnout pouze tehdy pokud vznikl, nikoliv pokud vzniknout pouze mohl.

IV. Posouzení věci soudem

[22] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí KVS a shledal, že žaloba **není důvodná**. Za splnění podmínek stanovených v §51 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb. soudního řádu správního soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

[23] Jak soud zjistil ze správního spisu, KVS obdržela prostřednictvím Ústřední veterinární správy, Státní veterinární správy hlášení ze systému RASFF č. 13-689 o distribuci koňského masa, které bylo označeno jako hovězí a dodáno žalobci na adresu Podolí 63, Kunovice prostřednictvím společnosti Ocean Meat Trading Royal Mail House, Terminus TER, Southampton, S014 3FD Velká Británie, jehož producentem byla společnost B&F Meats, Pleberstown, Thomastown, Co. Kilkenny, Irsko. Na základě této informace KVS provedla ve dnech 25.2.2013, 26.2.2013, 27.2.2013, 28.2.2013, 1.3.2013, 4.3.2013, 5.3.2013 a 7.3.2013 výkon státního veterinárního dozoru.

[24] Při těchto kontrolách KVS zjistila, že žalobce předem neinformoval o příchodu 25 zásilek živočišných produktů – masa z Irska. Jednalo se o zásilky z období od června 2011 do ledna 2013. Celkové množství takto nenahlášených zásilek představovalo 189 t masa. Žalobce v žalobě nikterak nezpochyboval, že k uvedenému pochybení došlo, v souvislosti s tímto správním deliktem namítal pouze pochybení v úvahách o uložení pokuty.

[25] Dále soud ze správního spisu zjistil, že při kontrole dne 25.2.2013 KVS byla žalobci uložena povinnost předběžným opatřením neprodleně stáhnout z trhu maso označené jako hovězí ze dvou zásilek z Irska doručených dne 29.1.2013 a 11.2.2013. Na základě tohoto předběžného opatření došlo ke stahování zboží z uvedených zásilek z tržní sítě. Žalobce při kontrole k uvedeným zásilkám předložil seznam odběratelů množství masa prodaného v podnikové prodejně. Mezi odběrateli byla mimo jiné uvedena i společnost Česká masna s.r.o. Vzhledem k tomu byla dne 27.2.2013 provedena kontrola u společnosti Česká masna s.r.o. zaměřená na hovězí maso pocházející od dodavatele Kovář plus s.r.o. Zde bylo zjištěno, že Česká masna s.r.o. obdržela od žalobce hovězí maso původem z Belgie a Nizozemí, nikoliv maso, na které byla soustředěna kontrola, tedy podezřelé maso z Irska. Společnost Česká masna s.r.o. byla mezi odběrateli masa z Irska tedy uvedena chybně.

[26] Jak vyplývá z rozhodnutí KVS, tedy rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, tento orgán dospěl k závěru, že byly v této souvislosti poskytnuty neodpovídající a prokazatelně nepravdivé informace týkající se identifikace odběratelů. Správní orgány tedy konstatovaly, že bylo prokázáno porušení požadavků stanovených v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 178/2002, konkretizovaných v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 931/2011, o požadavcích na sledovatelnost stanovených nařízení EP a Rady ES č. 178/2002 pro potraviny živočišného původu. Toto pochybení vyhodnotil správní orgán 1. stupně stejně jako žalovaný jako správní delikt ve smyslu § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona.

[27] Jak vyplývá z žaloby, žalobce je toho názoru, že se uvedeného deliktu popsaným jednáním nedopustil, neboť svoje povinnosti splnil. Došlo pouze k chybě, kdy mezi odběrateli byl omylem uveden i odběratel, konkrétně Česká Masna s.r.o., navíc, přičemž se jednalo o odběratele, kterému bylo dodáno zboží z jiné zásilky.

[28] Podle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropské unie na úseku veterinární péče.

[29] Předpisy Evropské unie, které je třeba v této souvislosti vyhodnotit, je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 Sb. ze dne 28.1.2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin. Dle čl. 18, který upravuje sledovatelnost, odst. 3, provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků zavedou systémy a postupy umožňující identifikovat podniky, kterým byly dodány jejich výrobky. Tyto informace poskytnou na požádání příslušných orgánů.

[30] K uvedenému nařízení bylo dále dne 19.9.2011 vydáno prováděcí nařízení Komise (EU) č. 931/2011, které v čl. 3 konkretizuje požadavky na sledovatelnost. Stanoví povinnost provozovatelů potravinářských podniků zajistit, aby byly provozovateli potravinářského

podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a na požádání i příslušnému orgánu, poskytnuty tyto informace týkající se zásilek potravin živočišného původu: a) přesný popis potraviny; b) objem nebo množství potraviny; c) jméno a adresa provozovatele potravinářského podniku, který potravinu odeslal; d) jméno a adresa odesílatele (vlastníka), pokud je jiný než provozovatel potravinářského podniku, který potravinu odeslal; e) jméno a adresa provozovatele potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá; f) jméno a adresa příjemce (vlastníka), pokud je jiný než provozovatel potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá; g) odkaz na dávku, šarži nebo příp. zásilku; h) datum odeslání.

[31] Jak je zřejmé, mezi povinnosti provozovatelů mimo jiné patří uvést jméno a adresu provozovatele potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá, popř. jméno a adresu příjemce (vlastníka), pokud je jiný než provozovatel potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá. Celý systém dosledovatelnosti je nastaven tak, aby byl funkční v kterékoliv fázi, tak aby zabránil možnému ohrožení zájmu spotřebitele. Je tedy nutné v každé fázi obchodování zajistit, aby případně zjištěné závadné potraviny mohly být okamžitě identifikovány a pokud je to nutné, staženy z prodeje. Jak bylo správními orgány zjištěno i v předmětné věci, celý systém dosledovatelnosti může být funkční pouze v případě, pokud jsou veškeré informace správné. V dané věci byla zjištěna závadná zásilka – klamavě označené hovězí maso od jeho výrobce, bylo tedy nutno tuto dodávku bezprostředně zajistit. Pokud však byla provedena kontrola u žalobcem deklarovaného odběratele, bylo zjištěno, že maso ze závadné zásilky vůbec neodebral. Soud nemůže zpochybnit verzi žalobce, že se tak stalo v důsledku administrativního pochybení konkrétní osoby. To však nic nemění na objektivní odpovědnosti žalobce za to, že v důsledku tohoto pochybení se systém sledování potravin stal nefunkčním. V důsledku toho došlo jednoznačně k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona. Soud připomíná rovněž výše uvedené okolnosti, kvůli kterým ke kontrole u žalobce došlo. Z nich je zřejmé, že pokud v řetězci požadovaných informací některá chybí nebo je uvedena mylně, je narušena funkčnost celého systému.

[32] Když se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly tím, jakým způsobem má žalobce nastaven systém sledovatelnosti, činily tak nad rámec svých povinností, což ostatně žalovaný ve 2. odst. na str. 12 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl. Předmětem řízení totiž nebylo prověřování samotného systému, ale zjištění konkrétních pochybení.

[33] Pokud se týká vymezení skutku – správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona ve výroku napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že si dovede představit, že by předmětný skutek byl ve výroku specifikován přesněji. I přes uvedené je však toho názoru, že byl identifikován tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Správní orgán 1. stupně uvedl, že ke zjištění došlo při kontrole dne 25.2.2013, nebyly předloženy odpovídající informace o sledovatelnosti dvou zásilek, a to zásilky ze dne 29.1.2013 doprovázené CMR č. 10431 a obchodním dokladem č. 3060/MAT a zásilky ze dne 11.2.2013 doprovázené CMR č. 10476 a obchodním dokladem č. 3090/MAT. Konstatoval, že se jedná o porušení požadavků stanovených v čl. 18 odst. 3 nařízení 178/2002. Žalovaný pak do výroku doplnil, že se jedná o požadavky konkretizované v čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 931/2011, o požadavcích na sledovatelnost stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 pro potraviny živočišného původu. V

odůvodnění napadeného rozhodnutí pak konkrétní obsah uvedených čl. předpisů EU doslovně citoval.

[34] Soud tedy v uvedené souvislosti konstatuje, že z výroku je jednoznačně zřejmé časové vymezení správního deliktu, je identifikován i údaj o konkrétní zásilce a je zřejmé, že se jednalo o nedostatky informací o sledovatelnosti zásilek. Dle názoru soudu tedy lze uzavřít, že vymezení skutku odpovídá i požadavkům vyplývajícím z judikatury. Odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, podle kterého „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“.

[35] Další námitky žalobce směřovaly do výše uložené pokuty. Jak vyplývá již z výše uvedeného, soud se ztotožňuje se žalovaným, že došlo ke spáchání jak správních deliktů dle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona, tak i dle § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona, a závěry správních orgánů o spáchání dvou deliktů nebyl zpochybněny. Došlo také ke správné aplikaci zásady absorpce, s tím, že závažnější je správní delikt dle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona spočívající v nenahlášení 25 zásilek masa. Dle názoru soudu správní orgány postupovaly zcela v souladu s § 73 odst. 2 veterinárního zákona, zcela adekvátně přihlédly k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, k době trvání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Soud připomíná, že rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Správní orgán 1. stupně správně delikt dle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona hodnotil v širším kontextu, s tím, že prokazatelně nebyla v 25 případech splněna ohlašovací povinnost ve vztahu k zásilkám živočišných produktů z Irska, kdy se jednalo o klamavě označené maso. Jako k přitěžující okolnosti přihlédl k době trvání protiprávního stavu od 1.6.2011 do 28.1.2013, celkovému množství 25 nenahlášených zásilek o celkovém objemu 189 t (pokud se dopustil chybné úvahy o recidivě, tuto vadu napravit žalovaný při rozhodnutí o odvolání). Správně také konstatoval, že nebylo zjištěno, že by žalobce jednal se záměrem vyhnout se úmyslně splnění zákonem stanovené povinnosti. Uvedl rovněž, že následkem je zkrácení oprávnění dozorového orgánu veterinární správy na provádění veterinární kontroly. Jako polehčující okolnost vyhodnotil, že v důsledku spáchaných správních deliktů nebyl zaznamenán žádný závažný následek, nebyl porušen požadavek na bezpečnost potravin, ani nedošlo k ohrožení bezpečnosti potravin. Žalovaný pak toto odůvodnění doplnil, za podstatné soud pokládá zejména to, že zdůraznil, že systém dosledovatelnosti potravin slouží hlavně k tomu, aby byly v případě potřeby k dispozici správné a přesné informace o potravinách, které jsou dodávány do potravinového řetězce, které pak orgány veterinárního dozoru využívají např. při výskytu falšovaných či nebezpečných potravin. Tím, že žalobce neohlásil příchod živočišných produktů, ztěžoval tak správné fungování celého systému dozoru nad živočišnými produkty, když KVS nemohla provést kontrolu těchto produktů při vstupu na území ČR před další distribucí.

[36] Žalobce v žalobě argumentoval tím, že u žalobce kontrola na zboží dodané do místa určení za celé sledované období od 1.6.2001 do 28.1.2013 prováděna nebyla a zpochybňoval tak argumenty zejména KVS, uvedené v odůvodnění rozhodnutí, kdy při úvahách o výši trestu vytkl žalobci, že nenahlášením dodávek znemožňoval jejich kontrolu. Tomu oponoval žalovaný ve svém vyjádření. Soud s argumenty správních orgánů souhlasí. V předmětné věci kontrola u žalobce začala z důvodu hlášení ze systému RASF, pokud by však KVS chtěla

provádět kontroly konkrétních dodávek ze své iniciativy, je zřejmé, že je závislá na příslušných hlášeních. To, zda kontroly byly či nebyly reálně prováděny, soud pokládá za nadbytečné zjišťovat.

[37] Soud se ztotožňuje s tím, co uvedl žalovaný, že systém dosledovatelnosti potravin slouží k tomu, aby správné a přesné informace byly k dispozici v případě potřeby. Nenahlášením dodávek tedy žalobce způsobil právě možnost ověření v případě potřeby. Opomenutí hlášení v žádném případě nelze posuzovat jako administrativní pochybení, tak jak uvádí žalobce v žalobě. Jednalo se jednoznačně o porušení stanovených povinností. K tomu, že v daných případech nenastaly žádné následky v oblasti zdraví spotřebitele a nebylo zjištěno, že by produkty byly zdravotně závadné, bylo přihlédnuto jako k polehčujícím okolnostem.

[38] Jako polehčující okolnost nelze v žádném případě vyhodnotit to, že předmětnou činnost u žalobce prováděl na základě pověření určitý pracovník, přičemž šlo o jeho pochybení. Odpovědnost žalobce je totiž objektivní. Žalobce jako právnická osoba se předmětného deliktu dopustí tím, že nesplní povinnosti. Žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by se daly podřadit pod § 73 odst. 1 veterinárního zákona, který stanoví za jakých podmínek právnická osoba za správní delikt neodpovídá.

[39] Dle názoru soudu správní orgány vyhodnotily rovněž správně počet uskutečněných hlášení za sledované období ve vztahu k neuskutečněným hlášením. Žalovaný správně konstatoval, že plnění jiných povinností nezavazuje žalobce odpovědnosti v projednávaném případě. Soud zcela souhlasí s tím, že 25 chybějících hlášení, které představuje celkem 189 t masa, je závažným porušením povinností, a to i za situace, že celkem bylo za toto období zásilek 680.

[40] Žalobce také nesouhlasil s tím, že správní orgány vyhodnotily jako přitěžující okolnost délku trvání, neboť zde záleželo na délce prověřovaného období. Dle jeho názoru se jednalo o vždy jednotlivé opomenutí povinností. Soud k tomu konstatuje, že žalovaný jako přetěžující okolnost vyhodnotil mnohost protiprávního jednání, naplnění skutkové podstaty dvou správních deliktů a dobu trvání, kdy žalobce za 18 měsíců neoznámil 25 zásilek. V této úvaze neshledává soud žádné pochybení.

[41] Vzhledem k uvedeným zjištěním pokládá soud za zcela adekvátní, pokud žalovaný rozhodl, že se žalobci dle § 72 odst. 3 písm. c) veterinárního zákona ukládá pokuta ve výši 250 000 Kč, a to za situace, když maximální pokuta dle tohoto ust. činí 1 000 000 Kč. Neshledal žádné důvody, aby uložený trest snížil na spodní hranici zákonem stanovené sazby, jak navrhoval žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů zdejší soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu